

אָמַר רַבִּי יִיסָא אִי הָכִי מִשָּׁה אַמְאֵי מִית, דְּאִי הָכִי
 בִּינּוּן דְּלֹא חָב לָא יְמוּת (אַמְאֵי יְמוּת). אָמַר לִיה
 וְדֵאֵי מִית, אַבְל לָא שְׁלֵטָא בֵּיה קַאמְרִינּוּ, אֶלָּא לָא
 מִית עַל יְדוּי וְלֹא אֶסְתָּאב בֵּיה, וְלֹא מִית (דף קלב ע"א)
 וְדֵאֵי אֶלָּא אֶתְדַבֵּק בְּשִׁבְנֵתָא וְאָזִיל לְחַיֵּי עֲלָמָא.

וְהֵאֵי חֵי אַקְרִי, כְּמָה דְּאֻקְיָמָנָא דְכְּתִיב (שמואל ב כג)
 וּבְנֵיהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי וְגו'. וְעַל דָּא
 כָּל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאוּרֵיתָא חִירוּ אִית לִיה מִכְּלָא
 בְּעֲלָמָא דִּין מִשְׁעֵבּוּדָא דְשָׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָת
 כּוּכְבָּיִם וּמְזֻלוֹת. חִירוּ בְּעֲלָמָא דְאֶתִי בְּגִין דְּלֹא
 יִתְבַּעוֹן מֵיְהִי דִינָא בְּהֵוֹא עֲלָמָא כָּלֵל.

תָּא חֵי, בְּאוּרֵיתָא כְּמָה רְזִין עֲלָאִין סְתִימִין אִית
 כָּה, בְּגִין כְּךָ כְּתִיב, (משלי ג)
 יִקְרָה הֵיא מִפְּנֵינִים. כְּמָה גְּנִיזוֹן טְמִירִין אִית כָּה, וְעַל דָּא

לשון הקודש

וְגו'. וְעַל כֵּן, כָּל מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה,
 יֵשׁ לוֹ חֲרוּת מִן הַכֹּל בְּעוֹלָם הַזֶּה
 מִשְׁעֵבּוּד שֶׁל שָׂאָר הָעַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָת כּוּכְבָּיִם וּמְזֻלוֹת. חֲרוּת בְּעוֹלָם
 הַבָּא, מִשּׁוּם שְׁלֹא יִתְבַּעוּ מִפְּנֵי דִין
 בְּעוֹלָם הַהוּא כָּלֵל.

כֵּן רָאָה כְּמָה סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים יֵשׁ
 בְּתוֹרָה, מִשּׁוּם כְּךָ כְּתוּב (משלי ג) יִקְרָה

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם כְּךָ, לְמָה מִשָּׁה
 סֵתָ? שְׂאִם כְּךָ, בִּינּוּן שְׁלֹא חָטָא – לָא
 יְמוּת! וְלָמָּה יְמוּת? אָמַר לוֹ, וְדֵאֵי מִת,
 אַבְל לָא שְׁלֵטָא בּוֹ אַמְרֵנוּ, אֶלָּא לָא מִת
 עַל יְדוּ וְלֹא נִטְמָא בּוֹ, וְלֹא מִת וְדֵאֵי.
 אֶלָּא נִדְבֵק בְּשִׁבְנֵיהָ וְחִלְדָּ לְחַיֵּי עוֹלָם.

וְזֶה נִקְרָא חֵי, כְּמוֹ שְׂבִאֲרֵנוּ שְׁכָתוּב
 (שמואל-ב כג) וּבְנֵיהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי

כִּד אֶסְתַּבֵּל דְּדוּד בְּרוּחָא דְהַכְמֵתָא וַיֵּדַע כַּמָּה פְּלִיאָן
נִפְקִין מֵאוּרֵייתָא

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינַי וְאֶבִּיטָה נִפְלְאוֹת
מִתּוֹרַתְךָ. תָּא חַיִּי, וַיְהִי הוּא טָרָם כְּלָה לְדַבֵּר
וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת. יוֹצֵאת, בָּאָה מִיבְעֵי לִיָּה, מָאִי
יוֹצֵאת. דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֶפְיֵק לָהּ מִכָּל אֵינּוֹן בְּנֵי
מֵתָא דְכְּלָהוּ חַיִּיבִין, וְהִיא יוֹצֵאת מִכְּלָלָא דְלַחֲוֹן.
וְתִרְדּוּ הָעֵינָה כְּתִיב בְּה"א, רָוָא אִיהוּ דְאֶעְרַעַת תַּמָּן
בִּירָא דְמַרְרִים, וּבְגִין כַּךְ כְּתִיב הָעֵינָה בְּה"א וּסְלִיקוּ
לָהּ מֵיָא.

דְּבָר אַחַר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת כַּמָּה דְכְּתִיב יוֹצֵאת
לְשָׂאוֹב מַיִם, אִמָּאִי יוֹצֵאת וְלֹא הוֹלְכוֹת וְלֹא
בָאוֹת. אֶלָּא בְּגִין דְטַמְרִין הָווּ כָּל יוֹמָא וּבְתַהֵיא
שַׁעְתָּא נִפְקִין לְשָׂאֲבָא מֵיָא, וְסִימָנָא נְקִיט בִּידֵיהָ.

לשון הקודש

אִתְּהָ מִכָּל אוֹתָם בְּנֵי הָעִיר, שְׂכָלָם
רְשָׁעִים, וְהִיא יוֹצֵאת מִהַכָּל שְׂלָחָם.
וְתִרְדּוּ הָעֵינָה כְּתוּב בְּה"א, סוּד הוּא
שְׂפָנְשָׁה שָׁם אֶת בְּאֵר מַרְרִים, וּמְשׁוּם כַּךְ
כְּתוּב הָעֵינָה בְּה"א, וְעָלוּ לָהּ הַמַּיִם.

דְּבָר אַחַר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת, כְּתוּב
יוֹצֵאת לְשָׂאוֹב מַיִם. לָמָּה יוֹצֵאת וְלֹא
הוֹלְכוֹת וְלֹא בָאוֹת? אֶלָּא מְשׁוּם
שְׂטֵמוֹנוֹת הָיוּ כָּל הַיּוֹם, וּבְאוֹתָהּ שַׁעָה

הִיא מִפְּנִינִים. כַּמָּה גְּנוּזִים טַמּוֹנִים יֵשׁ
בָּהּ. וְעַל כֵּן, כְּשֶׁהִסְתַּבֵּל דְּדוּד בְּרוּחָ שָׁל
הַכְּמָה וַיֵּדַע כַּמָּה נִפְלְאוֹת יוֹצֵאִים מִן
הַתּוֹרָה.

פְּתַח וְאָמַר (תהלים קיט) גַּל עֵינַי וְאֶבִּיטָה
נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. בֵּא רָאָה, וַיְהִי הוּא
טָרָם כְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רִבְקָה יוֹצֵאת.
יוֹצֵאת? בָּאָה הִנֵּה צְרִיךְ לְהִיּוֹת! מַה זֶה
יוֹצֵאת? שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹצֵיא

תָּא חַוִּי, כִּד מָטָא עֲבָדָא לְחָרִן וְאַשְׁבַּח לָהּ לְרִבְקָה
 לַעֲת עָרַב הָוָה עֵידָן צְלוֹתָא דְמִנְחָה. בְּהֵיא
 שְׁעָתָא דְמָטָא יִצְחָק לְצִלָּאָה צְלוֹתָא דְמִנְחָה, בְּהֵיא
 שְׁעָתָא מָטָא עֲבָדָא לְגַבְהָ דְרִבְקָה. וּבְהֵיא שְׁעָתָא
 דְמָטָא יִצְחָק לְצְלוֹתָא דְמִנְחָה כְּמִלְקָדְמִין מָטָאת
 רִבְקָה לְגַבְיָהּ. לְאַשְׁתַּכְּחָא כֻּלָּא בְּאַתְרֵיהּ דְּאַצְטְרִיךְ
 כְּדִקָּא יְאוּת, וְכֻלָּא מָטָא בְּרוּזָא דְחֻכְמָתָא, וְעַל דָּא
 אָתָּא הָהוּא עֲבָדָא לְבָאָר הַמּוּם רוּזָא דְכְּתִיב (שיר השירים
 ד) מַעֲיֵן גַּנִּים בָּאָר מַיִם חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבַנּוֹן,
 וְאוֹקִימָנָא, וְכֻלָּא רוּזָא אִיהוּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָוָה אָתִי לְטַבְרֵיהּ וְהָוָה עֲמִיהּ רַבִּי
 אָבָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אָבָא נְזִיל, דְּהָא
 אֲנִן חֲמִינֵן דְּבַר נֶשֶׁחַד יְמֵי הַשְׁתָּא לְגַבְנָן וּמְלִין
 חֲדַתִּין בְּפוּמִיהּ וְאִינוּן מְלִין דְּאוּרֵייתָא. אָמַר רַבִּי

לשון הקודש

בסוד החכמה, ועל כן בא העבד לבאר
 המים, סוד הכתוב (שיר ד) מעין גנים באר
 מים חיים ונוזלים מן לבנון. ובארנוהו,
 והכל הוא סוד.

רבי שמעון בא לטבריה והיה עמו רבי
 אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא,
 גלדי, ששרי אנו ראינו שאיש אחד גייע
 בעת אלינו ודברים חדשים בפיו, והם
 דברי תורה. אמר רבי אבא, הנה

יוצאות לשאב מים. וסימן לקח בידו.
 בא ראה, בשהגיע העבד לחרן ומצא
 את רבקה לעת ערב, היה זמן תפלת
 המנחה. באותה שעה שהגיע יצחק
 להתפלל תפלת מנחה, באותה שעה
 הגיע העבד אל רבקה. ובשעה ההיא
 שהגיע יצחק לתפלת מנחה כבתחלה,
 הגיעה רבקה אליו, שהכל ימצא
 במקומו שצריך כראוי, והכל הגיע

אָבָא הָא יְדַעְנָא דְבְבַל אֶתְר דְּמַר אָזִיל, קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מְשַׁדְּר לִיה מְלָאכִין טָסִין בְּגַדְפִין
לְאַשְׁתַּעֲשָׂא בֵיה.

עַד דְּהוּוּ אָזִילי, סָלִיק רַבִּי שְׁמַעוֹן עֵינְוִי, וְחָמָא בַר
נָשׁ דְּהָוָה רַחִיט וְאָזִיל. יְתָבוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי
אָבָא. כַּד מָטָא גַבְיִיהוּ, אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן מָאן
אַנְתָּ. אָמַר לִיה יוֹדָאי אָנָּא וּמְקַפּוּטְקִיא קְאֶתְיֵנָּא
וְאַנָּא אָזִילְנָא אֲטִיטְרִיה דְּבַר יוֹחָאי דְּאֶתְמַנּוּן חֲבַרְיָא
בְּמַלְיָן יְדִיעֵן וְשַׁדְּרוּנִי גַבִּיתָ. אָמַר לִיה אִימָא בְּרִי.
אָמַר לִיה אַנְתָּ בַר יוֹחָאי. אָמַר לִיה אָנָּא בַר יוֹחָאי.

אָמַר לִיה הָא אֲוִקְיֵמָנָּא דְּלָא יַפְסִיק בַר נָשׁ
בְּעֻלּוֹתֶיהָ בִּינִיה לְבִין כּוֹתְלָא כְּמָה דְּכַתִּיב,
(ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקִּיהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וְגו'. וּמָאן דְּצִלִּי
אָסִיר לְמַעַבְר אַרְבַּע אַמּוֹת סָמִיךְ לִיה, וְאֲוִקְמוּהָ

לשון הקודש

יוחאי, שנמנו החברים בדברים ידועים
ושלחוני אליו. אמר לו, אמר בני. אמר
לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר
יוחאי.

אמר לו, הרי אמרנו שלא יפסיק אדם
בתפלתו בינו לבין הכתל, ככתוב (ישעיה
לח) וַיִּסַּב חֲזַקִּיהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וְגו'. ומי
שמתפלל, אסור לעבר ארבע אמות
סמוך לו, ובארו לארבע האמות הללו

ידעתי שבכל מקום שמר הולך, הקדוש
ברוך הוא שולח לו מלאכים טסים
בכנפים להשתעשע בו.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את
עיניו, וראה איש שהיה רץ והולך.
ישבו רבי שמעון ורבי אבא. כשהגיע
אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי אתה?
אמר לו, אני יהודי, ובאתי מקפוטקיא,
ואני הלכתי לסתרו ולאהל של בר

לְהִי אַרְבַּע אַמּוֹת לְכָל סֶטֶר בַּר לְקַמְיָהּ. וְאוֹקְמוּהָ
 דָּלָא יִצְלִי בַר נָשׁ אַחֲוֵרֵי רַבִּיהָ וְכוּ' וְאַתְּמַנּוּן בְּכָל
 הֵינִי מִיָּלִי.

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ט) שְׁמָעָה תִּפְלְתִי יי וְשׁוּעָתִי
 הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרְשׁ. מָאִי טַעְמָא
 שְׁמָעָה וְלֹא שָׁמַע, בְּאַתֵּר חַד פְּתִיב שְׁמַע יי וְחַנְּנִי
 וְגו', וּבְאַתֵּר אַחְרָא שְׁמָעָה. אֵלָּא בְּכָל אַתֵּר לְזַמְנִין
 שְׁמַע לְדְכוּרָא וְלְזַמְנִין שְׁמָעָה לְנוֹקְבָא. שְׁמָעָה בְּמָה
 דְּאֵת אָמַר, (תהלים יז) שְׁמָעָה יי צֶדֶק וְגו'. שְׁמַע בְּמָה
 דְּאֵת אָמַר, (תהלים ל) שְׁמַע יי וְחַנְּנִי. (משלי א) שְׁמַע בְּנִי.
 (דברים כז) הִסְבַּת וְשָׁמַע.

וְהִכָּא שְׁמָעָה תִּפְלְתִי יי, בְּגִין דְּהֵאִי (דְּאִיְהוּ) דְּרָגָא
 דְּמִקְבְּלָא כָּל צְלוֹתֵין דְּעֵלְמָא. וְהֵא תִּנְיָן
 דְּעֵבְדָא מְנַיְיְהוּ עֵטְרָה וְשׁוּי לָהּ בְּרִישָׁא דְּצַדִּיק חַי

לשון הקודש

שמע לזכר, ולפעמים שמעה לנקבה.
 שמעה - כמו שנאמר (שם יז) שמעה ה'
 צדק וגו'. שמע - כמו שנאמר (שם ל)
 שמע ה' וְחַנְּנִי, (משלי א) שמע בְּנִי, (דברים כז)
 הִסְבַּת וְשָׁמַע.

וכאן שמעה תפלתי ה', משום שזה
 ושהיא דְּרָגָא שְׁמַקְבְּלַת כָּל הַתְּפִלוֹת
 שֶׁל הָעוֹלָם. וְהֵרִי שְׁנִינּוּ שְׁעוֹשָׂה מִהֶם

לכל צד, פָּרַט לְפָנָיו. וְאָמְרוּ שְׁלֹא
 יתפלל אדם מאחורי רבו וכו', וְנִמְנּוּ
 בְּכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ.

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ט) שְׁמָעָה תִּפְלְתִי ה'
 וְשׁוּעָתִי הַאֲזִינָה אֵל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרְשׁ.
 מָה הַטַּעַם שְׁמָעָה וְלֹא שָׁמַע? בְּמָקוֹם
 אַחַד כְּתוּב שְׁמַע ה' וְחַנְּנִי וְגו', וּבְמָקוֹם
 אַחַר שְׁמָעָה. אֵלָּא בְּכָל מָקוֹם לְפַעֲמִים

עוֹלָמִים דְּכִתִּיב, (משלי י) בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק. וְעַל דָּא
שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי יי.

שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי יי דָּא צְלוֹתָא דִּי בְּלַחֲשׁ. וְשׁוּעָתִי
הָאֲזִינָה דָּא צְלוֹתָא דְּאָרִים בְּר נָשׁ קְלִיָּה
בְּעִקְתִּיהָ כְּמָא דְּאֵת אָמַר, (שמות ב) וַתַּעַל שׁוּעָתָם אֶל
הָאֱלֹהִים. וּמָהוּ שׁוּעָתָם, אֶלָּא דְּבְצִלוֹתֵיהָ אָרִים קְלִיָּה
וְזָקִיף עֵינָיו לְעִילָא כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה כב) וְשׁוּעַ אֶל
הַהָר. וְצְלוֹתָא דָּא (דף קלב ע"ב) מִתְּבַר תְּרַעִין וְדְפִיק (ס"א
וְדַחִיק) לֹוֹן לְאַעְלָא צְלוֹתֵיהָ. אֶל דְּמַעְתִּי אֵל תְּחַרֵּשׁ דָּא,
אֶעִיל קַמִּי מְלַבָּא וְלִית תְּרַעָא דְּקָאִים קַמִּיָּה, וְלַעוֹלָם
לָא אֶהְדְּרוּ דְּמַעִין בְּרִיקְנִיָּא.

תוּ הָא כְּתִיב הָכָא תְּלַת דְּרַגְיִין, תְּפִלָּה. שׁוּעָה. דְּמַעָה.
לְקַבִּיל אֵלֶיךָ תְּלַת אַחַרְנִין. כִּי גַר אֲנֹכִי עַמָּךְ.
לְבַתָּר תּוֹשֵׁב. לְבַתָּר כָּכָל אֲבוֹתַי עִקְרָא דְּעֵלְמָא.

לשון הקודש

וְשׁוּעַ אֵל הַהָר. וְהַתְּפִלָּה הַזֹּאת מְשַׁבְּרַת
שְׁעָרִים וְדוֹפְקַת [ס"א וְדוֹחֶקְתָּ] אוֹתָם
לְהַכְנִים אֶת תְּפִלָּתוֹ. אֶל דְּמַעְתִּי אֵל
תְּחַרֵּשׁ - זֹאת נִכְנַסַת לְפָנַי הַמְּלֹךְ וְאִין
שַׁעַר שְׁעוֹמֵד לְפָנֶיהָ, וְלַעוֹלָם לֹא חֲזָרוּ
דְּמַעוֹת רִיקָם.

עוֹד, הִנֵּה כְּתוּב כָּאן שְׁלֹשׁ דְּרַגּוֹת:
תְּפִלָּה, שׁוּעָה, דְּמַעָה. כְּנֻגַד אֵלּוּ שְׁלֹשׁ
אַחֲרֵיכֶם: כִּי גַר אֲנֹכִי עַמָּךְ, אַחַר כָּךְ

עֲטָרָה וְשֵׁם אוֹתָהּ בְּרֹאשׁ שֶׁל צְדִיק חַי
הָעוֹלָמִים, שְׁבִתוּב (משלי י) בְּרָכוֹת לְרֹאשׁ
צְדִיק, וְעַל כֵּן שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי ה'.

שְׁמַעָה תְּפִלָּתִי ה' - זֶה תְּפִלָּה שְׁבִלְחֵשׁ.
וְשׁוּעָתִי הָאֲזִינָה - זֶה תְּפִלָּה שְׁאָדָם
מְרִים קוֹלוֹ בְּצִרְתּוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שמות ב)
וַתַּעַל שׁוּעָתָם אֶל הָאֱלֹהִים. וּמָה זֶה
שׁוּעָתָם? אֶלָּא שְׁבִתְפִלָּתוֹ מְרִים קוֹלוֹ
וְזוֹקֵף עֵינָיו לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (ישעיה כב)

תָּא חַיִּי, צְלוֹתָא דְבַר נֶשׁ מְעוּמָד, בְּגִין דְתִרִי צְלוֹתָא
 נִינְהוּ חַד מִיּוֹשֵׁב וְחַד מְעוּמָד, וְאַיְנוּן חַד לְקַבִּיל
 תִּרִין דְרַגְוִין תְּפִלָּה שְׁל יַד וְתְפִלָּה שְׁל רֹאשׁ. לְגַבִּי
 יוֹם וְלַיְלָה וְכֻלָּא חַד. אֹפְּ הָכָא תְּפִלָּה מִיּוֹשֵׁב לְגַבִּי
 תְּפִלָּה שְׁל יַד, לְאַתְקִין לָהּ פְּמָה (ד"א כַּמְאִין) דְאַתְקִין
 לְכַלָּה וְקָשִׁיט לָהּ לְאַעְלָא לְחוּפָּה, הָכִי נָמִי מְקַשְׁטִין
 לָהּ בְּרֹזָא דְרִתִּיכָאָה וּמְשִׁירֵיהָּא, יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאַשְׁר
 מְשָׁרְתִיו וְהָאֹפְנִים וְחֵיזֵת הַקְדָּשׁ וְכוּ'.

וְעַל דָּא צְלוֹתָא מִיּוֹשֵׁב, בִּיּוֹן דְעֵאֲלֵת לְגַבִּי מְלָכָא
 עֲלָאָה וְאַיְהוּ אֲתִי לְקַבְּלָא לָהּ, בְּדִין אֲנִן קַיִימִין
 קַמִּי מְלָכָא עֲלָאָה, דְהָא בְּדִין (דְרַגְוִא) דְכּוֹרָא אֲתַחְבַּר
 בְּנוֹקְבָא, וּבְגִין כֶּךָּ לָא יַפְסִיק בֵּין גְּאוּלָּה לְתְּפִלָּה (וּגְאוּלָּה
 וְתְּפִלָּה תִרִין דְרַגְוִין אִינוּן, רָזָא דְצַדִּיק וְצַדִּיק יוֹסֵף וְרַח"ל).

לשון הקודש

בסוד המרְכָבָה ומחנותיה, יוצר
 מְשָׁרְתִים וְאַשְׁר מְשָׁרְתִיו וְהָאֹפְנִים
 וְחֵיזֵת הַקְדָּשׁ וְכוּ'.

וְעַל זֶה תְּפִלָּה מִיּוֹשֵׁב, בִּיּוֹן שְׁנַכְנַסְת
 לְמַלְךְ הָעֲלִיּוֹן וְהוּא בָּא לְקַבֵּל אוֹתָהּ, אִז
 אֲנִי עוֹמְדִים לְפָנֵי הַמַּלְךְ הָעֲלִיּוֹן, שְׁתִּירִי
 אִז וְהִדְרָגְתָּ הַזְכָּר מִתְחַבֵּר עִם הַנְּקִבָּה,
 וּמִשׁוּם כֶּךָּ לָא יַפְסִיק בֵּין גְּאוּלָּה לְתְּפִלָּה
 וּגְאוּלָּה וְתְּפִלָּה הֵן שְׁתֵּי דְרַגּוֹת, הַסּוּד שְׁל צַדִּיק
 וְצַדִּיק, יוֹסֵף וְרַח"ל.

תּוֹשֵׁב, אַחַר כֶּךָּ כְּכֹל אַבּוֹתָי, עַקֵּר
 הָעוֹלָם.

בָּא רָאָה, תְּפִלָּה שְׁל אָדָם מְעוּמָד, מִשׁוּם
 שְׁשִׁתֵּי תְּפִלוֹת הֵן – אַחַת מִיּוֹשֵׁב וְאַחַת
 מְעוּמָד, וְהֵן אַחַת בְּנִגְד שְׁתֵּי דְרַגּוֹת –
 תְּפִלָּה שְׁל יַד וְתְּפִלָּה שְׁל רֹאשׁ. כְּלַפִּי יוֹם
 וְלַיְלָה, וְהַכֵּל אַחַד. אֹפְּ כָּאֵן תְּפִלָּה מִיּוֹשֵׁב
 כְּלַפִּי תְּפִלָּה שְׁל יַד, לְתַקֵּן אוֹתָהּ כְּמוֹ
 וּכְמוֹ שְׁמַתְקִין אֵת הַכְּפִלָּה וּמְקַשְׁטִין אוֹתָהּ
 לְהַכְנִיסָהּ לְחֻפָּה, כֶּךָּ גַם מְקַשְׁטִים אוֹתָהּ